

MANTANA 1

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 14, číslo 1

Leden 2011

ÚVODNÍK

A máme tu opět nový rok, již jedenáctý s dvojkou na začátku, to nám ten čas pěkně letí. S novým rokem jsou spojeny kromě veselých činností, jako například sbírání „Hore zdarů“, také nějaké méně veselé povinnosti, jako například zaplacení členských příspěvků. Letos si každý může vybrat, jestli zaplatí jen klubové příspěvky, nebo si připlatí i příspěvky do ČHS či do Alpenvereinu a nebo zvolí cenově výhodné kombinované členství v obou těchto institucích. Každý si může zvolit podle svých potřeb a finančních možností. Poslední termín, kdy jsou příspěvky vybírány bez penále, je **7.2.2011**, kdy se koná příští schůze výboru klubu. Zároveň je to i nejzazší termín pro odevzdání vyplněného formuláře „**Škodičovo zpovědi**“, protože na březnové schůzi již musí výbor klubu vybrat největší klubové škodiče, aby mohli být v dubnu na valné hromadě odměněni. Takže oprašte své lezecké deníčky a přijďte si s námi v únoru pokecat na schůzi, je tam docela legrace.

Jířa

V tomto čísle najdete:

- Boj na Východní hřebenovce na Bořeni
- Aktivity věnované dětem z Horokroužku
- Lov horezdarů roku 2011
- Zdobení vánočního stromečku
- Holé zadnice na Novoročním ráchání
- Pozvánky na další akce
- A další ...

Bořeň - Východní hřebenovka

8. 1. 2011

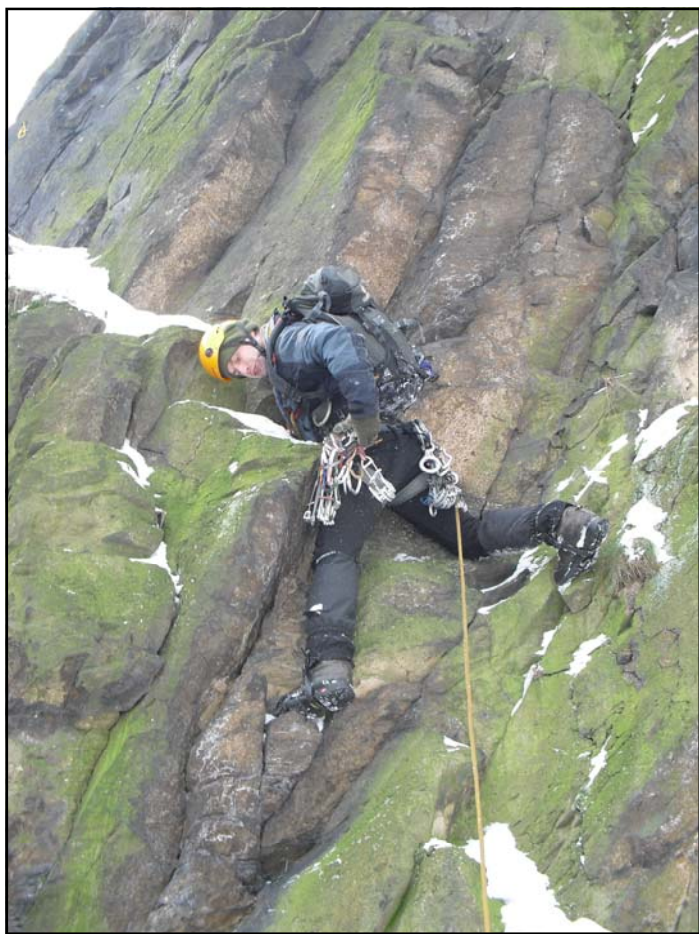
Blahouš „Smrtihlav“ Kluc

Nemůžu si stěžovat, v práci byl v noci poměrně klid a ve vlaku mám kupé sám pro sebe. Z Prahy do Ústí zdřímnu, pak se převlíknu do lezeckého. Vyskočím z vlaku v Bílině Kyselka a hned mě následují Houba Chára se svým partákem. Přidávám se k nim a cestou necestou spěcháme k boudě pod Bořeni. U hospody se sčuchneme s Letošem a Martinem Jechem. Protože je Ctirad z Ústí lichý, tak se přidává k nám. Letoš s nadšením přijme vhozenou rukavici a stoupáme lesem pod nástup Východní hřebenovky 4. Nejdříve prošlapává stopu Letoš, pak Martin.

Pod nástupovou stěnou se Martin (14 let) hrne do vedení, protože má na Bořeni už vylezený 7+, ale když si ujasníme právní odpovědnost za něj, tak se v klidu ustrojím já. Ctirad pochopí, že jsme si nedělali srandu a věci bereme sebou, začne rozdávat svačinu. Ani se

nezlobím. Hm, stupy jsou zaledované nebo pokryté sněhem, prsty mrznou (-10°C), že se divím. Nicméně nastoupám k první nepříjemné stěnce opatřené dvěma pochybnými skobami, do jedné zakládám jištění. Zkouším to zleva po hraně, ale pohory na glazuře nemají šanci. S ohledem na čím dál více mrznoucí partáky se natáhnu a do spárky založím středně dobrý vklínělec se smyčkou, do které se postavím. Pak traverzuju vpravo. Když mám konečně prvních 15 nebo 20 metrů za sebou, tak se

mi točí hlava po prožité námaze. Je mi líto kluků, že tak dlouho čekali, ale myšlenkami na ně se zaobírám jen povrchně. Tvořím štand, ale když vidím, že ani Letoš to nemá zadarmo, tak dojišťuju. Konečně je u mě a pokračuje dál. Mezitím ke mně doleze Martin v lezečkách, který první úsek dal čistě. Chvilí na jeho obuv civím, pak si ale uvědomím, že to si musí každý rozhodnout sám. Letoš překonává nepříjemnou čtyřmetrovou spáru a tvoří štand za břízu. Já mám problém se vůbec do spáry vtěsnat, nezbývá, než si pomoc za fri-

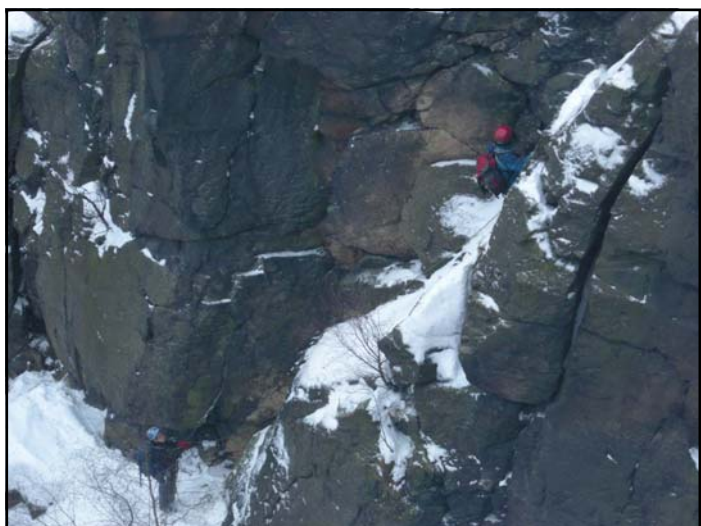
end. Jistím Letoš a postup lana se zastavuje. No nic, fotím okolí a čekám na Martina, jak se popere s dalším úsekem. Odlézá od Ctirada a najednou slyším šustivý hluk. Mrknu na Martina, který visí o 4 metry níže, než před chvílí, protože mu na jedny ze zamrzlých polic uletěly cvičky. Vyjukaně visí ve vklíněnci, který je to jediný, co mu brání doletět až někam do žlebu. Rychle se otřepe a už se snaží dostat do spáry. Ctirad ze štandu dobře krotí jeho temperament. I když mě už Letoš ponouká k lezení, tak čekám na Martina, abych mu

případně nějak píchl. Nakonec si také pomůže friendem a vylézá k mé bříze. V klidu pokračuju přes krásný exponovaný hřebínek tvořený vrcholy jakýchsi skalních sloupů. Letoš

se na mě zubí nad problémem číslo 3. Teď už chápu, co před chvílí zastavilo jeho postup. Ramenní spára poctivě zalitá ledem. Zkousím to zleva zprava a pozpátku, ale nechápu, jak to ten mutant mohl přelézt. Nakonec se vyzvtekám a chytnu lano, abych se zvedl do lepší pozice, pak už to jde. Nabídneme si slivovici a čaj a já pokračuju skalkou a následně zasněženými travnatými svahy. Sníh docela drží, pomáhám si cepínem. Pro změnu zase na štandu čekám já na druholezce, protože ten hází klukům lano v zaledovaný spáře. Letoš mě opět dolézá a pokračuje zasněženou policí dál, pod závěrečnou skalní stěnu. Už se na ní těším, tenhle problém musím řešit já. Obouvám se do maček a doufám, že mi budou něco

platný na zaledovaný stěnce. Mám metr pod nohama a sklouzávám ke štandu, friend založený v zaledovaný spárce jde za mnou. Nakonec nepříjemný místo překonávám a dostávám se na hřebínek, ze kterého už vidím na západ Slunce. Letoš je u mě coby dup, překonáváme už bez lana štrbinu a dostáváme se na turistickou cestu kousek od vrcholu. Fandíme klukům v posledním úseku, který máme jako na dlani. Nakonec jsou u nás i oni a Martin konečně zouvá lezečky, ve kterých měl jen letní ponožky. Masíruje si nohy a já mu dávám svoje zimní ponožky, připadám si jak u Stalingradu.

Spěcháme do hospody v Kyselce. Obsazení je slušný, ale když přijdeme, tak se většina lidí odebere na vlak. Za chvíli se část vrací, že jim ujel. Dělíme se o náš intenzivní zážitek.

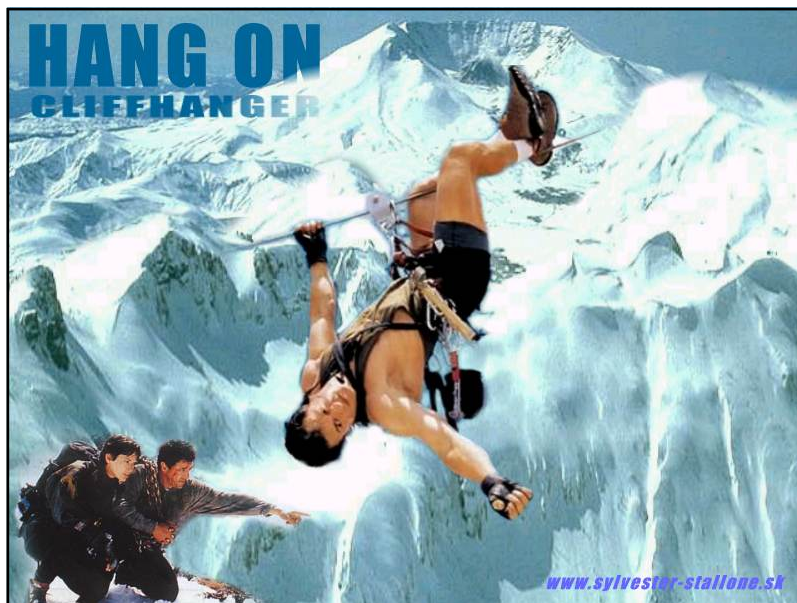
Nakonec v podstatě zůstáváme s Letošem v hospodě sami a doplácíme lístek za ostatní, což nám tak trochu kalí dobrou náladu. Kolem 21.00 hod. jede vlak i nám a krásnou paní Bořeň necháváme za sebou

Dojmy z Cliffhangerova deníku

Tak se rok s rokem sešel a já opět přemýšlím, co dělat v novoročním čase. Z internetu se dovidám o zajímavé akci „Táboření na Bořni“. Alespoň bych netloustnul z vánočního cukroví. Domlouvám se s kámošem z Francie známým boulderistou Le To-

chem, ten zase neváhá přizvat bulharského lezce Blago Dana a čínského C'-Ti Rada. Sestava vypadá zajímavě. Ještě, že se všichni domluvíme anglicky.

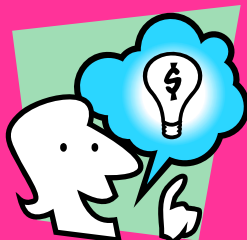
Trochu mám orientační problém, kde se „Bořeň“ v malé České republice nachází, ale naštěstí se tato země dá projet za pár hodin. V dopoledních hodinách již parkujeme na správném místě u chaty pod Boření. Cesta k nástupu je trochu do kopce, alespoň zahřejeme ztuhlé svaly. Vybrali jsme si několikadélkovou Východní hřebenovku IV. stupně obtížnosti. Rozdělujeme se na dvě dvojky. Vyhrávám C'-Ti Rada. Před námi nastupuje Le Tosch s Blago Danem. Jsou sklerotici, protože si nevzali lezečky. To se mi nemůže stát. Je sice leden, všude dost sněhu, občas ledík, ale to lezce mých kvalit rozhodně nemůže překvapit. Nastupuji ve svých oblíbených těsných lezečkách a beru si jen tenké ponožky. Aby se mi náhodou nezpotily nohy. To by pak mohla být pěkná kosa. Těch pár délek snadno zdolám. Nakonec to není úplně zadarmo, ale na vrcholu si šťastně potřásáme pravicí.

Na závěr už jen krátce z lékařské zprávy: Způsobil jsem si omrzliny prvního stupně. Zima v Čechách není to samé, co ve Skalisticích horách, kde běžně lezu jen v tričku.

Martin Cliffhanger Jech

Hádej hádej Kvakoši, o který skalní skvost se jedná?!

Výcvik mládeže v roce 2010

Jiří „Jířa“ Šťastný

I v letošním roce jsme v Horoklubu Chomutov pokračovali s výcvikem mladých horolezců, kterých bylo v obou kroužcích mládeže více než 40. Od podzimu do jara jsme se scházeli každé úterý odpoledne na stěně v Chomutově a Kadani, ve čtvrtek odpoledne probíhal společný výcvik obou kroužků na stěně v Kadani.

V lednu jsme se s mládeží zúčastnili „Zimní metodiky“ na Sfingách u Měděnce, kde si horolezečtí začátečníci měli možnost vyzkoušet zachycení pádu na sněhovém svahu, vytažení z ledovcové trhliny, práci s lavinovými vyhledávači, vybudování zábrabu, chůze v mačkách a na sněžnicích apod..

Jen co se na jaře udělalo hezky, začali jsme místo na stěnu jezdit do skal. Jelikož za odpoledne se toho moc stihnout nedá, navštěvovali jsme blízké skalní oblasti jako Citera, Tramské skály, Perštejn, Bořeň, Salesiova výšina či Mostecký Špičák.

V dubnu jsme se s mládeží vyrazili na tradiční klubovou akci: „Jarní metodika“ v Perštejně, kde si mládežníci měli možnost vyzkoušet základní techniky, nutné pro zachycení pádu prvolezce, postup po feratě, přelanění, jumarování nebo provizorní slanění.

V květnu jsme s mládeží pomohli při úklidu skalního města v Tisé rámci tradiční Odpadkyády.

Pokud bylo hezky i o víkendech, vyráželi jsme se zkušenějšími mládežníky do skal. Nejčastěji jsme byli lézt v Tisé a v Rájci, ale navštívili jsme také např. tyto oblasti: Rauenstein, Kozelka, Polínko, Lilienstein, Frankenjura či Labák. V roce 2010 jsme s mládeží stihli celkem 16 víkendových akcí.

Prodloužený víkend 3. - 6. 7. 2010 jsme vyrazili na pískovcové soustředění do Českého ráje, kde se mládežníkům podařilo vystoupit na hodnotné vrcholy jako např. Taktovku, Podmokelskou věž, Panny, Dračí věž či Kobylu

v Příhrazech.

Hlavní akcí výcviku mládeže bylo opět letní soustředění, které se letos konalo již po deváté, tentokrát v kempu Roccheta v Cortině d'Ampezzo a díky nepřízni počasí i posledních pár dní v Arcu. Celkem se ho zúčastnili čtyři členové našich kroužků mláde-

že, jeden začátečník, tři instruktoři a dalších 12 členů klubu. Během týdenního pobytu jsme vylezli spoustu hodnotných cest ve sportovních sektorech a např. tyto vícedélko-

vé cesty a via ferraty:

Punta Fiames (2 240 m) - *Fiames Kante 5* (15 délek, 580 m)

Via Comune var. 6- (15 délek, 425 m)

Via ferrata E. Bovero na Col Rosa (2166 m)

Via ferrata G. Barbara k vodopádům na říčce Fanes

Piccolo Lagazuoi (2 778 m) - *Via del Buco 4* (10 délek, 335 m)

Hexenstein (2 477 m) - *Jižní hrana 4+* (6 délek, 210 m)

Falzarego Turm - *J hrana + Z stěna 4+* (11 délek, 395m)

Cinque Torri (2 350 m) - *Via delle Guide 4* (4 délky, 135m)

Lomasone - *Diedro Lomaso 6b+* (4 délky, 100m)

Parette Zebrata - *Spinelo 6a* (7 délek, 220m)

První týden v září se Martin Jech zúčastnil výběrového soustředění mládeže, které pořádal Český horolezecký svaz na chatě Adamekhütte (masiv Dachsteinu) v severních Alpách pro nejlepší členy z řad mládeže

z celé ČR. Během soustředění se kromě každodenního lezení vícedélkových sportovních cest také probírala metodika z lanových technik a zdravotní a na závěr účastníci podnikli výstup na skoro tři tisíce metrů vysoký Hoher Dachstein.

Další soustředění mládeže se uskutečnilo o podzimních prázdninách v italském Arcu. Zúčastnili se ho čtyři členové našich kroužků mládeže, čtyři začátečníci a dva instruktoři. Vylezli jsme velice hodnotné vícedélkové cesty jako např.: 350 m dlouhou cestu Quadrifoglio klasifikace 6c na Parete Zebrata, 200 m dlouhou cestu Nikotina klasifikace 6c+ na Parete Gandhi či 140 m dlouhou cestu La fate ignoranti klasifikace 6c na Muro dei Meridiani. Většinu cest lezli mládežníci na prvním, což jsou velice hodnotné výkony, za které by se nemusel stydět žádný z dospělých členů Horoklubu.

V listopadu jsme se staršími mládežníky vyrazili na „Poslední slanění“, což je největší klubová akce, pořádaná každý rok jako neoficiální ukončení lezecké sezóny. Letos se tato akce konala na Mariánské a i navzdory nepříznivému počasí se nás na dopolední hře sešlo více než třicet, včetně značného počtu dětí a mládeže. Myslím, že hra se všem účastníkům líbila, stejně jako večerní kulturní program, o který se postaraly kapely Album a River.

Další akcí, které se zúčastnili převážně mládežníci, byl tradiční „Běh na jedlák“. Z devíti startujících jich bylo pět mladších 18-ti let a vítězem se stal teprve 14-ti letý Martin Jech v novém časovém rekordu 29:53:50 min.

Doufám, že i v příštím roce se najde alespoň několik členů klubu, kteří se budou ochotni ve svém volném čase věnovat výcviku dětí a mládeže a že se nám podaří sehnat dostatek finančních prostředků pro tuto činnost.

Jířa Šťastný

Horezdary 2011

1. 1. 2011

Blahouš „Smrtihlav“ Kluc

Na vrcholu Levého pilíře - Perštejn

Řežeme zatáčky a nad námi létají rachejtle. Tentokrát jsme tři, kluci natěšení, hnací motor Letoš a členové Ludva a já. A na co se těšíme? Přeci až vypálíme někomu rybník, nalepíme do vrcholové knížky Horezdar roku 2011 a pod to se podepíšeme.

Těsně před půlnocí začínáme stoupat ve sněhu k věžičce v Zákoutí, propadáme se kolikrát až po pas. Odměnou nám je krásný zasněžený hřebínek. Než dolezu, tak Letoš s Ludvou už mají u kříže vyhrabanou vrcholovku, fotíme a sklouzáváme dolů k autu. Ale ale, tak se nám podařilo nejen vyfouknout Horezdar Párkovi, neboť se jedná o jeho „domácí“ oblast, ale i Jířovi s Martinem a Matesem. S klukama se zdravíme a prozrazujeme své plány, tedy směr Perštejn, taková nevinná lest. Tak Berg heil a

už upalujeme na Popeláře v Mezihoří. Letoš nás vyzívá k aktivitě, tak se opět brodíme sněhem. Než se dohrabu na vrchol přes Sestupovku, tak kluci mají očištěno půl vrcholu, ale ne nalézt knihu. Náhodou si pamatuju z minulého roku, kde se nachází, čímž ušetříme dost času. A hurá na Citeru. Auto necháváme u silnice, protože bychom jinak uvízli. Pospícháme, až jsme všichni zborcení potem. Když stojíme pod sestupovkou Citery, tak nám je jasný, že sranda teprve začíná. Letoš se hrne do čelby, jen přes

Letoš při výstupu na Citeru

sebe přehazuje lano a dere se přes zamrzlý stupy. Tahoun je nahoře a nám dělá lanem fix, po kterém se s ohledem na úsporu času sápe-
me na vrchol. To už opravdu máme radost, že se nám tak daří. Opět jsme zde první. Slačujeme přes Důlfera. A znovu honička k autu, čímž si dáváme docela do těla. Po taktický rozmluvě se vydáváme ke Kočce, ale tušíme, že Jířa určitě původně směřoval na Citeru, a když viděl naše auto, tak pospíchal na Kočku. Auto necháváme na Pyšný a opět se plahočíme tmou po Sluneční cestě. A jeje, čelovky a Jířa s klukama. Předpoklad se potvrdil, oni se smějou nám, my zase jim, že se chytli na lest s Perštejnem. Ale vše je v přátelském duchu tak, jak to mám rád. Následuje delší přesun do Perštejna. Procházíme podél řeky, odkud to nepříjemně fouká. I když je relativní teplo, tak vítr a vlhkost z toho dělají peklo. Letoš chce zkusit, tak jako každý rok, Údolní na Věž ve svahu, ale když vidí, co se tam nachází množství sněhu a ledu, tak sleví, a valíme to k Sestupovce. Opravdu, tenhle rok je na podmínky masakrální. Všichni zkusíme vylézt na polici, kterou si v létě dáváme pozadu, ale prostě se nedaří. Nakonec to opět vyřeší vedoucí, který vyleze na strom a přes rachitickou větev přeleze na stupeň, odkud už může postupovat k vrcholu. Po slanění máme opravdu obavy, že nám podmínky další dosažení vrcholů už nedovolí. U Levého pilíře Hlavního

Blahouš při výstupu na Levý pilíř - Perštejn

masivu vytváří Letoš štand a já traverzuju z patestu do sestupovky. Absolutně tomu propadám, zatímco kluci mrznou. Zajistit, očistit chyt, dobře se postavit, v konečném důsledku jsou mačky výhodou. To je radosti, když vidím nový štand nad Perštejnskou, protože vytvářet štand přes sněžnou čepici by nás jen zdržovalo.

Zima se vtírá pod kabát a kluci jsou u mě. Co dál? Zkusíme Netopýrka. Stojíme pod ním a na řadě je Ludva, který volí Severní spáru. Vypadá jednoduše, ale nakonec jsem rád, že lezu na druhým. Ludva se pochlapil. Nejdříve zajištění slezu já, a pak se ze mě stane štand a kluci slačují na druhou stranu. Je třeba si umět poradit. Nakonec si stihneme ještě pověsit sako, když Letoš zkusí Vedle Netopýří, která je prostě o pusu. Jsme spokojeni a unavení, jedeme domů a kolem 07.00 hod. jsme doma. Taky dobře, odpoledne nás čeká Novoroční ráchání.

Sjezd Jedláku na čemkoliv

Díky úspěšnosti a velké účasti na minulém ročníku Prvosjezdu Jedláku jsme se rozhodli tuto akci uspořádat i letos. Pokus o sraz bude 5.2.2011 v 9:00 u koupaliště ve Vysoké peci, nepojízdni budou mít sraz v Jirkově na AN MHD v 8:00, odkud se zkusíme do Pece přesunout po svých. Po výstupu na Jedlák jej sjedeme a přesuneme na Lesnou akci vyhodnotit a naplnit hladové žaludky. Poté se každý může odebrat, kam se mu jen zlíbí. Prohrabte ale sklepy a půdy a pokuste se najít něco originálního, aby jste nesjížděli po prdeli. Účastníci se mohou také zúčastnit soutěže o nejoriginálnější prostředek. Vítěz soutěže nedostane nic a bude lynčován.

Martin Jech

Členské příspěvky Horoklubu Chomutov, ČHS a OEAV na rok 2011

Příspěvky Horoklubu Chomutov pro rok 2011

Kategorie	Ročník narození	Výše příspěvků
Přispívající do 15-ti let	Do ročníku 1996	200 Kč
Činní do 18-ti let	1995 - 1994	300 Kč
Činní	od ročníku 1993	400 Kč
Zakládající		0 Kč
Zakládající (vstupní poplatek)		5 000 Kč

Členové našich kroužků mládeže platí automaticky v rámci klubových příspěvků i příspěvky do ČHS, protože na ně dostáváme od ČHS dotace. Dospělí se musí sami rozhodnout, jestli chtějí kromě klubových příspěvků zaplatit přes klub i příspěvky do ČHS, popř. jestli si zajistí individuálně členství v jiném horolezeckém spolku (Alpenverein, JAMES, DAV apod.). V současné době je možné sjednat i tzv. kombinované členství v ČHS i OEAV za zvýhodněnou cenu:

Výše příspěvků za kombinované členství ČHS - OEAV (sekce Innsbruck) na

Kategorie	Ročník narození	Výše příspěvků	Výše příspěvků + časopis
A - dospělí	1951 - 1985	1600 Kč	1900 Kč
B - junioři	1986 - 1992	1390 Kč	1690 Kč
B - senioři	1950 a starší	1290 Kč	1590 Kč
Děti a mládež	od 1993 a mladší	750 Kč	1050 Kč

Příspěvky je možné zaplatit hotově nebo bankovním převodem na klubový účet číslo: 2111750217/0100 (jako variabilní symbol použijte své rodné číslo). Poslední termín, kdy se příspěvky vybírají bez penále je únorová schůze, která se bude konat v pondělí 7.2.2011. Kdo chce mít průkaz ČHS už v lednu, měl by zaplatit nejpozději na lednové schůzi, která bude 3.1.2011 od 18.30 hod v restauraci U kocoura v Chomutově. Jířa

PS: Pro srovnání uvádím na další straně výši samostatných příspěvků do ČHS a OEAV

Porovnání cen členských příspěvků do ČHS a OEAV na rok 2011

Členské příspěvky do ČHS v roce 2011	výše příspěvků ČHS
děti a mládež do 18 let včetně (nar. 1993 a později)	100 Kč
dospělí od 19 do 60 let (nar. 1992 - 1951)	400 Kč
veteráni od 61 let (nar. 1951 a dříve)	0 Kč

VÝŠE ČLENSKÝCH PŘÍSPĚVKŮ OEAV SEKCE PRAHA-INNSBRUCK V ROCE 2011 včetně poštovního a bankovních poplatků byla stanovena takto:

kategorie	stávající člen	nový člen
A	1550,-	1670,-
B	1290,-	1410,-
Děti a mládež	725,-	725,-
Rodinné členství	2840,-	3080,-

Kategorie A - dospělý muž nebo dospělá žena v produktivním věku roč. 1951-1985

Kategorie B - senioři do roč. 1950, junioři roč. 1986-1992, partneři kategorie A, vdovy, tělesně postižení

Kategorie Děti a mládež - od roč. 1993

Rodinné členství - rodiny s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1986 nebo u studentů do roč. 1984 (příspěvek platí pouze rodiče) např. otec 1550 Kč + matka 1290 Kč + děti gratis, nebo matka samoživitelka (i otec samoživitel) 1550 Kč + děti gratis nebo muž invalidní 1290 Kč + matka 1290 Kč + děti gratis

ČLENSTVÍ V ALPENVEREINU A PŘEDPLATNÉ ČASOPISU lidé&HORY V ROCE 2011:

kategorie	stávající člen	nový člen
pro členy kat.A	1775,-	1895,-
pro členy kat.B	1515,-	1635,-
pro kat. mládež	950,-	950,-
při rodinném členství	3065,-	3305,-

Náborová akce gymnázia v Kadani dne 22.12.2010

Po dohodě se školou se ve středu od 8,00 do 13,30 hod. uskutečnila náborová akce pro studenty gymnázia v Kadani. Činnost a dozor zajišťovali instruktoři Horoklubu s velkou pomocí starších a zkušenějších členů Horokroužku z řad mládeže. Patří jim velký dík, protože po náročném Vánočním stěně hned druhý den byli šest hodin v permanenci. Během té doby navázali a odjistili při lezení neskutečný počet studentů. Celkem se zde vystřídalo šest tříd a zdálo se, že několik jedinců lezení zajalo. Výsledek se pozná na začátku ledna, kdy v úterý 4. 1. 2011 HK opět zahajuje.

Ahoj Bohouš

P.S. – Je leden a já mohu konstatovat, že výsledkem akce je šest nových tváří v Horokroužku mládeže.

Dobrou chuť zvířátka

Zdobení stromečku pro zvířátka se s větším či menším úspěchem opakuje od roku 2000. Tenkrát jsme se poprvé setkali v Perštejně! Ze všech možných soutěží a akcí Horoklubu, které jsme za ta léta vymysleli, se

jedná (kromě Posledního slanění) o jednu z nejdéle přetrvávajících akcí. Za ty roky jsme se Zdobením vystřídali různá místa. Mnozí z Vás si vzpomenu na chalupu hluboko v lesích za Vykmánovem, výše zmíněné první Zdobení v Perštejně s táborákem a zpíváním, Výběh na Jedlák spojený se Zdobením na Lesné, znovu Perštejn, Český Jiřetín nebo Mariánskou. V roce 2010 jsme se rozhodli z časových důvodů udělat Zdobení ve všední den a opět v Perštejně, pouze jako odpolední sraz u ohýnku. Ale jak se ukázalo, nebylo to nejšťastnější rozhodnutí.

Jako již pravidelně (od té doby, co máme Broníka) přijíždíme do Perštejna pozdě. V autě s námi jede Honza a Týna. Napadla spousta sněhu, a proto radši necháváme auto u mostu a jdeme pod Hlavní masív pěšky. Na Brome fůrku dřeva. V pozvánce na tem slíbili opékání buřtů. Spěchá a Zdobení neprošvihli. Naslouchání hlasů a vyhlížíme přívětivou zář slyšet. Po chvilce chůze přeci jen blesknout světlo čelovky a přidá překvapení. U doutnajících hromádcený Svinčo a mocně foukal do stojící Květa se snažila neztratit ze Evičkou dělaly vše proto, aby toto boj s matkou přírodou sledovali kou a to bylo vše. Nikdo další pod Milan. „Zase vám jdou špatně hodinky. Kdybych neslíbil holkám ohýnek, tak už jsme odešli.“

Nebylo nás na to Zdobení moc, ale sliby se mají plnit aspoň o Vánocích, tak jsme za vydatné pomoci Pepy – tuhého podpalovače rozdělali slíbený oheň a díky dovezenému dřevu se mohli semknout kolem hřejících plamenů. Broněk udělal dětem radost prskávkami a odešel nastrojit stromeček. Přestože nás nebylo moc, zvířátka zkrátka určitě nepřišla. Snad oželela i to jablko, co jim Broník z té hromady žaludů, kaštanů a mrkviček pod stromečkem ukradl. U ohně pak Šiša vytáhla buřty i chleba, a tak nakonec i to opékání bylo. Děti šťouraly klacíkama do ohně, staří popíjeli čaj i grog, byla pohoda.

Do tmy zazářila světla čelovek. V ohni dohořovalo poslední polínko a mráz se začal zakusovat do rukou i nohou. Honza s Týnou se k sobě těsně tulili, aby společně lépe čelili zimě, batohy byly sbalené, nepořádek uklizený. „To jsme tady krásně byli na socku“, pronesl Svinčo na rozloučenou a celá skupinka se se smíchem vydala vstříc noci.

Zdobení stromečku pro zvířátka se dne 15.12.2010 zúčastnili : Broněk, Pěťa a Broník Bandasovi, Milan, Květa, Květuška a Evička Svinářikovi, David, Lucka a Kamilka Šimkovi, Honza Unger a Týna Švambergová.

Broněk

Nemusí hořet, stačí, když smrdí - aneb vánoční stromeček pro zvířátka

Milan „Svinča“ Svinařík

Jak mně se nechtělo z vyhrátého pelechu! Venku tma, zima, silnice o držku. Ale když jsem viděl ty svoje dvě cácorčky, jak se těší na ohýnek, tak jsem nemohl jinak, než sbalit fidlátka, robátka, ženušku a hurá do terénu. Víím, co obnáší pořádat táborák v Perštejně pod skalami. Se dřevem je to tam bída i v létě, natož teď pod přívaly sněhu. Chtěl jsem koupit alespoň podpalovač, ale to mi vrchní matriachra zatrhlá. Prý už tam oheň bude stejně plápolat. Neplápolal. Již od mostu bylo vidět, že pod skalami je pusto a ponuro. Evička se mě bezelstně zeptala: „A proč tam tatínku jdeme?“ Přiznám se, že jsem v tu chvíli taky nevěděl. Když jsme došli pod převis, tak Květa vymýšlela kam vysypat ty kaštiny, holky čistili kládu-lavičku od sněhu a já olamoval v okolí suché větvičky s úmyslem udělat alespoň malý čmoudíček, ať mají holky radost. V tom se ze tmy vynořili dvě siluety a až při podání ruky jsme se vzájemně poznali. Byl to David s Luciferkou a na zádech měli krosnu s malou Kamčou. Hned to bylo veselejší. Zatímco holky popíjely domácí likéry, já jsem se snažil novinami a posléze reklamní papírovou taškou rozdělat ohniček. Malá Evička mi na moje konstatování, že to nehoří, odpověděla: „Ale aspoň to smrdí.“ Situaci zachránil Broněk, který se v tom okamžiku se svou suitou vynořil ze tmy a přinesl s sebou „komplexní servis“. To znamená, palivo, podpalivo, krmivo, pitivo, zdobivo. Díky tomuto skvělému počínu za chvíli plápolal ohýnek jak na Kocandě a ponurost studených skal byla rázem pryč. Spolu s Broňkem přišla pochopitelně i Šiška s Broněčkem a pak taky oddílová dračice Týna a Honza Unger. (Bylo by dobré mu vymyslet přezdívku, ať ho nemusíme jmenovat jak na vojně.) Holky (Evička a Květuška) dostaly prskavky, z čehož měly ohromnou radost. My už tak moc ne, protože si propálily rukavice. Malá Kamča se rozhodla, že chce domů a svým srdceryvným brekotem donutila Davida s Luciferkou předčasně opustit bojiště. Broněk se mezitím vzdálil kamsi mezi chaty, kde měl vyhlídnutý stromek. Ten ozdobil svíčkami, a pak pro nás přišel. Společně jsme pak za svitu čelovek došli ke stromečku a nechali děti vysypat žaludy, kaštiny, chleba, mrkev a jablka zvířátkům. Koledy se moc nechytly.

S holkama jsme odrecitovali Štěpána, a pak Broněk s Šiškou zapívali Rolničky v úpravě s Battmanem. Zato koulování jablkem se holkám náramně líbilo. Vítr neustále sfoukával svíčky na stromečku, a když jednou hořely všechny, rychle jsme to vyfotili a hajdy zpět pod převis k táboráku, kde bylo přece jen tepleji. Teta Šiška vytáhla maxibalení buřtů, na kterém jsme se přiživili všichni. A tak za průběžného okřikování drobotiny krafeme, opejkáme, pojídáme, popíjíme a fotíme. Čas pokročil. Po zlikvidování proviantu jsme pobalili saky paky a společně vyrazili domů. Jak se mně na začátku nikam nechtělo, tak jsem byl nakonec rád, že jsme sem šli. Nejen kvůli sobě, ale hlavně kvůli těm cácorkám, které si to náramně užily. Tak se mějte krásně, a kdyby se vám někdy nevedlo rozdělat oheň, tak si přečtěte nadpis.

LdS

„Vánoční stěna“ dne 21.12.2010

Horolezecká mládež Horoklubu a děti jeho dospělých členů měli možnost prokázat své schopnosti na této akci, která je opět plná lezeckých „srandiček“. Bylo zde dobře vidět, kdo má takzvaně „natrénováno“. Překážky zvládal rychle a bez zábran. To dělá zkušenost. Někdo tu psychiku teprve sbíral, a než např. odskočil do lana zpod stropu tělocvičny, to trvalo. Pod střechem byl i „kousek“ tzv. lanového centra“ zakončený slaněním. Přejezd po kladce tělocvičnou byl hlavně pro nejmenší, ti starší to jümarovali zpět – do kopce. Na stěně „Gladiátorské závody“, poté lezení na rychlost. Někteří poznali teprve zde, jak pálí lano, když se slaňuje „Dülferem“. A jümarovat se dalo i kolmo na špičku

kýlu v převisu stěny. Tady všude naši aktéři sbírali body, ano, jako při atletickém desetiboji. Ty pak hrály hlavní roli při rozdělení cen, odměn za to obrovské snažení. Když si vybrali ti nejlepší, zbytek cen se poskytl „davu“, takže se dostalo i na ty nejmenší, dílo bylo dokonáno.

Vánoční a Mikulášskou stěnu pořádá Horoklub jako odměnu a zpestření pro mládež na konci kalendářního roku, od ledna se již opět budeme bavit lezením, učit se a zlepšovat své schopnosti a dovednosti. Tak, abychom si to na jaře ve skalách a horách užívali s požitkem a bez problémů a ne-nabourali si nos.

Ahoj Bohouš

Novoroční ráchání

1. 1. 2011

Broněk Bandas

Zatím se nedá mluvit o žádné tradici, protože se ledová koupel v první den Nového roku konala v Horoklubu teprve podruhé a zase jsme našli dost věcí, které by chtěly vylepšit, ale začátek je to (zdá se) slibný. Že nás bylo „jen“ devět? Víc by se nás do té díry v ledu snad ani nevešlo, když se tam každý rozvaloval jak tuleň.

Po loňské premiéře Ráchání na „Hřebíkárně“ (Mantana 1/2010) jsme se dohodli, že pro rok 2011 najdeme jiné místo – s hlubší vodou. Vybráno bylo Kamencové jezero, kde se mně podařilo domluvit možnost převlečení se v šatně, občerstvení v hospodě a v ledu jezera byla od vodáků připravená díra. Přípravný výbor se u břehu jezera sešel 1.1. v půl druhé a hned jsme zjistili, že díra v ledu je malá a voda opět stejně mělká jako vloni na Hřebíkárně. Ještě štěstí, že nám Jířa půjčil tu sekeru! Než se nám povedlo díru zvětšit, sešlo se na místě víc než dvacet členů a příznivců Horoklubu. Tak hojná účast byla velmi příjemné překvapení a začátek ráchání se díky vítání všech v Novém roce pozdí, což nikomu nevadilo.

Přišla rozhodná chvíle. Letoš zavelel „Do plavek“ a všichni byli zvědaví, kolik odvážlivců se najde. Chvilku to trvalo. Někteří se převlékali rychleji, jiní váhavě, ale na skupinové foto se nás sešlo devět. Jako

vloni. Nepřibýlo nás, ani neubýlo. Výsadní právo vrhnout se do vody jako první, měl autor a průkopník Ráchání – David Šimek. Pravda, neměl moc času si koupel užívat, protože nedočkaví otužilci se tak tlačili do vody, až připravenou díru zcela zaplnili. Za mohutného cákání a šplouchání smývali špínu a starosti roku 2010 a radostně (asi) u toho výskali. Pak přišla chvíle pro sólová čísla, skupinová foto a blbnutí ve vodě.

Na přelomu roku bývá čas bilancování, dávání předsevzetí a vyřčení moudrých myšlenek. Kdo by ale od nás v takovou chvíli mohl čekat nějaké moudro že? Tak jsme aspoň na závěr akce vytvořili živý obraz se vzkazem : „Co na tom, že máme holý zadek, hlavně když jsme zdraví.“

Novoročního ráchání se účastnili : David a Luciferka Šimků, Broněk a Šiša Bandasů, Leoš Letoš Dvořáček, Blagodan Blahouš Kluc, Deivina Šiška Šišovská a Jindřich Jiřan s Maruškou.

Za podporu, fandění a účast děkujeme Štejnarovým, Chvojkovým, Márii a Matesovi Šťastných, hezčí části rodiny Dvořáčkových, panu Jaegrovi a dalším.

P.S. S křížkem „po funuse“ dorazili na místo Pražky, což nás mrzí, ale příští rok budou mít opět šanci.....

